

Rolnummers 2642 en 2643
Arrest nr. 30/2004 van 3 maart 2004

A R R E S T

In zake : de beroepen tot vernietiging van het decreet van de Franse Gemeenschap van 17 juli 2002 « tot wijziging van het administratief en geldelijk statuut van de leden van het administratief personeel, het vak-, meesters- en dienstpersoneel van de Rijksinrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaal onderwijs », ingesteld door M.-R. Cornil en A. Lafontaine.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, M. Bossuyt, A. Alen, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de beroepen en rechtspleging*

Bij verzoekschriften die aan het Hof zijn toegezonden bij op 27 februari 2003 ter post aangetekende brieven en ter griffie zijn ingekomen op 28 februari 2003, hebben M.-R. Cornil, wonende te 5590 Ciney, rue de Surlémont 6, en A. Lafontaine, wonende te 5590 Ciney, rue Etienne Lambert 18, beroep tot vernietiging ingesteld van het decreet van de Franse Gemeenschap van 17 juli 2002 « tot wijziging van het administratief en geldelijk statuut van de leden van het administratief personeel, het vak-, meesters- en dienstpersoneel van de Rijksinrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaal onderwijs » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 4 september 2002, tweede uitgave).

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 2642 en 2643 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

De Franse Gemeenschapsregering heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben memories van antwoord ingediend en de Franse Gemeenschapsregering heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 7 januari 2004 :

- zijn verschenen :
- . Mr. G. Horne, advocaat bij de balie te Luik, voor de verzoekende partijen;
- . Mr. N. Martens *loco* Mr. P. Levert, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsregering;
- hebben de rechters-verslaggevers L. François en M. Bossuyt verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Wat betreft de hoedanigheid en het belang om in rechte te treden

A.1.1. De verzoekende partijen zijn van mening dat zij doen blijken van het vereiste belang om de vernietiging te vorderen van het decreet van 17 juli 2002; zij voeren aan dat zij leden zijn van het administratief personeel, het vak-, meesters- en dienstpersoneel van de inrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Franse Gemeenschap. Zij hebben een rechtsgeding ingeleid teneinde de Franse Gemeenschap te horen veroordelen tot betaling, aan hen, van de bedragen die

overeenstemmen met de bezoldiging verbonden aan de weddeschaal waarop zij recht hebben op grond van het op hen toepasselijke geldelijke statuut, en tot erkenning, op grond van hetzelfde statuut, van de volledige anciënniteit die zij hebben verworven.

Het bestreden decreet wijzigt voormeld geldelijk statuut teneinde het, op retroactieve wijze, in overeenstemming te brengen met het standpunt dat de Franse Gemeenschap in het kader van dat geschil heeft ingenomen, standpunt dat de verzoekende partijen betwisten. De Franse Gemeenschap doet aldus, *a posteriori*, de redenering van de verzoekende partijen teniet, waardoor hun vordering elke grondslag verliest.

A.1.2. De Franse Gemeenschapsregering is van mening dat het onderwerp van het beroep moet worden beperkt tot artikel 5 van het decreet omdat het die bepaling is die voorziet in de terugwerkende kracht die door de verzoekende partijen wordt bekritiseerd.

A.1.3. De verzoekende partijen antwoorden dat hun belang weliswaar in hoofdzaak gerechtvaardigd is door de terugwerkende kracht van het decreet, maar dat zij zowel door de inhoud van het decreet als door de terugwerkende kracht ervan worden benadeeld, wegens de interpretatie die bij het decreet is vastgelegd. Het onderwerp van het beroep mag bijgevolg niet worden ingeperkt.

A.1.4. De Franse Gemeenschapsregering citeert de bewoordingen van het verzoekschrift en repliceert dat het de terugwerkende kracht van het decreet is die wordt bekritiseerd, en dat de verzoekende partijen, in de veronderstelling dat het decreet voor hen nadelig is, niet aangeven in welk opzicht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.

Wat het middel betreft

A.2.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 6.1 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol, doordat het bestreden decreet tot doel heeft reglementaire bepalingen te vervangen waarvan de niet-naleving wordt aangeklaagd voor justitiële rechtbanken, waardoor *a posteriori* een rechtsgrond wordt toegekend aan een situatie die op onregelmatige wijze gecreëerd werd, en aldus de rechtbank waarbij de zaak aanhangig is te beletten uitspraak te doen in een geschil dat de verzoekende partijen haar hebben voorgelegd, terwijl, op grond van de aangevoerde bepalingen en het beginsel van de scheiding der machten de wetgevende macht zich niet mag mengen in de rechtsbedeling, teneinde het gerechtelijke verloop van hangende geschillen te beïnvloeden; de wetgevende macht mag geen inbreuk maken op de beginselen van de scheiding der machten, de gelijkheid van de burgers voor de hoven en rechtbanken, de rechtszekerheid afgeleid uit de voorspelbaarheid van de rechtsregels en de wapengelijkheid die moet bestaan tussen de procesvoerende partijen.

A.2.2. De eerste verzoekende partij is in 1977 in dienst getreden bij de Franse Gemeenschap als hulpkokkin. Zij werd in 1984 bevorderd tot de graad van kokkin. De tweede verzoekende partij is in 1974 in dienst getreden als onderhoudswerkvrouw. Zij werd in 1982 benoemd tot kokkin en in 1984 bevorderd tot de graad van eerste kokkin.

Hun bezoldigingsregeling is vastgesteld bij koninklijk besluit van 1 december 1970 en voorziet erin dat de wedden van de personeelsleden worden vastgelegd in weddeschalen (artikel 1), dat de betrokkenen te allen tijde de wedde genieten die overeenstemt met hun anciënniteit, die het totaal van de in aanmerking komende diensten omvat (artikel 22), dat de in aanmerking komende diensten de werkelijke diensten zijn die het personeelslid heeft verricht als titularis van een bezoldigd ambt met volledige prestaties (artikelen 14 en 15), en dat de duur van de in aanmerking komende diensten, verricht in een ambt met onvolledige prestaties, wordt bepaald alsof de diensten in een ambt met volledige prestaties waren verricht (artikel 30).

Naar aanleiding van de « algemene herziening van de weddeschalen » tussen 1995 en 1997, is de wedde van de verzoekende partijen herberekend en hebben zij, enerzijds, vastgesteld dat de Franse Gemeenschap op hen regels had toegepast die golden voor het personeel dat ressorteerde onder het toepassingsgebied van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 22 juli 1996 « houdende het geldelijk statuut van de ambtenaren van de Diensten van de Regering van de Franse Gemeenschap », waarbij het ambt van hulpkok in een eerste groep van ambten werd opgenomen en dat van kok en eerste kok in een tweede groep (terwijl het geldelijk statuut van 1 juli 1970 dat onderscheid niet maakt), en, anderzijds, dat hun anciënniteit werd berekend naar rata van de prestaties die zij tijdens hun loopbaan deeltijds hebben verricht, in tegenstelling tot het voormelde artikel 30.

A.2.3. De verzoekende partijen hebben de Arbeidsrechtbank te Dinant erom verzocht de bezoldiging en de anciënniteit waarop zij menen aanspraak te kunnen maken, te herstellen.

Bij het aangevochten decreet, dat werd goedgekeurd toen het geding nog hangende was, worden de wervings- en selectieambten van het betrokken personeel, met terugwerkende kracht tot 1 januari 1996, in drie ambtengroepen verdeeld, waarmee telkens een specifieke groep van weddeschalen overeenstemt. Het decreet bepaalt dat de toekenning van de weddeschaal aan een ambtenaar afhangt van de ambtengroep waartoe hij behoort en dat de geldelijke opklimming binnen de bepaalde weddeschalengroep geschiedt door de overgang van de ene schaal naar de andere, op een ogenblik dat afhankelijk is van de anciënniteit van de ambtenaar; die anciënniteit wordt berekend op basis van de werkelijke diensten die de ambtenaar heeft verricht in de groep waaraan zijn ambt is gekoppeld. De diensten die in aanmerking komen om die werkelijke diensten te bepalen, worden, voor de ambtenaren met onvolledige prestaties, berekend per kalenderdag en in verhouding tot de duur ervan.

Met dat decreet stemt de Franse Gemeenschap het geldelijk statuut van het betrokken personeel af op dat van het personeel van de diensten van haar Regering. Door het decreet te laten terugwerken tot de datum van inwerkingtreding van de maatregelen tot algemene herziening van de weddeschalen, mengt de Franse Gemeenschap zich echter in in hangende gedingen en grijpt zij in in de bevoegdheid van de rechter.

A.3.1. De Franse Gemeenschapsregering herinnert aan de context waarin het aangevochten decreet tot stand is gekomen en bevestigt dat reglementaire maatregelen werden genomen om het salaris van het betrokken personeel af te stemmen op dat van het personeel van de diensten van de Regering.

De toepassing van die maatregelen, sinds 1 januari 1996, heeft tot gevolg dat met elk ambt van het administratief personeel of van het meesters-, vak- en dienstpersoneel vier weddeschalen overeenstemmen : de eerste weddeschaal wordt toegekend bij de indienstneming, de tweede na 3 jaar, de derde na 9 jaar en de vierde na 15 jaar. Doordat alle onderwijsambten verdeeld zijn in groepen, wordt de weddeschaal bepaald op grond van de anciënniteit die binnen eenzelfde ambtengroep is verworven, waarbij elke groep overeenstemt met een niveau dat bepaald wordt door het eerste cijfer van de weddeschaal. Er kan van de ene naar de andere weddeschaal worden overgegaan op grond van de anciënniteit die binnen één of meer ambten van dezelfde groep is verworven. Voor de personen die van ambt zijn veranderd en die niet voltijds hebben gewerkt, wordt de weddeschaal vastgesteld rekening houdend met de ambtsanciënniteit die wordt berekend naar rata van het aantal gepresteerde uren. De anciënniteit van een statutair ambtenaar van de Franse Gemeenschap wordt dus niet langer berekend op basis van de dienst (dit wil zeggen de indienstneming), maar op grond van de anciënniteit binnen een ambtengroep.

A.3.2. De Franse Gemeenschapsregering voert vervolgens aan dat het geschil dat de verzoekende partijen bij de Arbeidsrechtbank aanhangig hebben gemaakt, te maken heeft met de omstandigheid dat hun weddeanciënniteit veel lager is dan hun dienstanciënniteit, en dat het bestreden decreet tot doel heeft een einde te maken aan een situatie die door het Rekenhof werd afgekeurd naar aanleiding van het onderzoek van pensioendossiers, waarbij het opmerkte dat het begrip niveau-anciënniteit niet voorkomt in de teksten die betrekking hebben op het personeel van de onderwijsinstellingen; in het decreet wordt dan ook de berekeningswijze voor die groepsanciënniteit gepreciseerd.

A.3.3. De Franse Gemeenschapsregering voert aan dat het aangevochten decreet tot doel heeft 400 pensioendossiers te deblokken die nog niet werden behandeld wegens de moeilijkheid om twee teksten met elkaar te combineren, namelijk het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 15 maart 1995 en de bezoldigingsregeling vervat in het koninklijk besluit van 1 december 1970. De terugwerkende kracht van het decreet tot 1 januari 1996 was onontbeerlijk om dat doel te verwezenlijken omdat die datum de datum is waarop de weddeschalengroepen toepasselijk zijn gemaakt.

Het decreet gaat bijgevolg niet uit van enige kwade bedoeling ten aanzien van de verzoekende partijen, en de terugwerkende kracht ervan wordt gerechtvaardigd door de uitzonderlijke omstandigheden waarnaar de rechtspraak van het Hof verwijst.

Daarnaast wordt het verbod van terugwerkende kracht verantwoord vanuit de bekommernis om rechtszekerheid; het bestreden decreet, dat zich ertoe beperkt de concrete toepassing die vanaf het begin werd gegeven aan de bezoldigingsregeling van 1 december 1970 en aan het besluit van de Regering van 15 maart

1995, officieel te bekrachtigen vanaf 1 januari 1996, geeft echter geen aanleiding tot rechtsonzekerheid. Zulke maatregelen zijn in geen enkel opzicht verrassend, omdat zij een bestaande situatie bevestigen.

De Regering is ten slotte van mening dat geen enkel ander argument wordt afgeleid uit de internationale rechtsbepalingen die de verzoekende partijen hebben aangevoerd.

A.4.1. De verzoekende partijen repliceren dat het Rekenhof nooit heeft aangegeven in welke zin de situatie moest worden geregeld: het beperkt zich ertoe de bepaling af te keuren van het koninklijk besluit van 1 december 1970 houdende bezoldigingsregeling van het betrokken personeel, waarbij de overgang naar een hogere schaal wordt vastgelegd na een termijn van 3, 9 of 15 jaar na de « indienstneming » van de ambtenaren, omdat het begrip « indienstneming » niet wordt gedefinieerd in het statuut; het geeft echter niet aan in welke zin de situatie moet worden geregeld. Men had vele andere reglementaire of decretale oplossingen kunnen bedenken indien men, bij het afstemmen van de wedde van de betrokkenen op die van de andere ambtenaren van de diensten van de Gemeenschap, een einde had willen maken aan de rechtsonzekerheid die het Rekenhof aan de kaak had gesteld. De tegenpartij heeft echter ervoor gekozen precies de praktijk die zij tot dan toe op ongegronde wijze had toegepast en die door de verzoekende partijen in rechte werd aangevochten, bij decreet vast te leggen.

De bestreden maatregel heeft dus tot gevolg dat de afloop van een gerechtelijke procedure in een welbepaalde zin wordt beïnvloed. Het feit dat het Rekenhof een aantal dossiers « blokkeert », kan niet verantwoord worden dat op die manier wordt gehandeld omdat de rechter, door uitspraak te doen naar billijkheid, een antwoord had kunnen geven op het bezwaar dat het Rekenhof opwerpt, en die dossiers had kunnen laten deblokkeren.

A.4.2. De Franse Gemeenschapsregering repliceert dat de stelling van het « complot » niet overtuigend is en dat de opmerking van het Rekenhof de noodzaak van het decreet aantoonde. Het behoort niet tot de bevoegdheid van het Rekenhof maar tot die van de wetgever te beoordelen hoe dat probleem moet worden opgelost; bovendien tonen de partijen, wat die beoordeling betreft, niet aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

- B -

B.1. Artikel 5 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 17 juli 2002 « tot wijziging van het administratief en geldelijk statuut van de leden van het administratief personeel, het vak-, meesters- en dienstpersoneel van de Rijksinrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaal onderwijs » bepaalt :

« Dit decreet heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1996. »

B.2. Uit de elementen van de verzoekschriften tot vernietiging blijkt dat het onderwerp van het beroep beperkt is tot artikel 5 van het bestreden decreet : in het middel wordt immers niet aangegeven in welk opzicht de aangevoerde bepalingen geschonden zouden zijn door de regels op grond waarvan de wedde van de verzoeksters wordt berekend en die meer bepaald vervat zijn in de artikelen 27bis, § 2, en 27quinquies, § 3, c), van het koninklijk besluit van 1 december 1970 « houdende bezoldigingsregeling van het administratief personeel, het meesters-, vak- en dienstpersoneel van de rijksinrichtingen voor kleuteronderwijs, voor lager,

buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs », gewijzigd bij artikel 4 van het aangevochten decreet. Wat bekritiseerd wordt, is het feit dat artikel 5 aan die regels terugwerkende kracht verleent tot 1 januari 1996, datum waarop de wetten van de verzoeksters zijn aangepast, hetgeen zij in rechte hebben betwist. Het feit dat, zoals de verzoekende partijen in hun memorie van antwoord aangeven, de andere bepalingen van het decreet voor hen eveneens nadelig zouden zijn, volstaat niet om te verantwoorden dat het onderwerp van het beroep met die bepalingen moet worden uitgebreid : zij worden overigens alleen bekritiseerd voor zover zij verschillen van de bepalingen die zij vervangen, wat niet kan worden beschouwd als een middel dat is afgeleid uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.3. In het middel wordt aangevoerd dat de terugwerkende kracht waarin het voormelde artikel 5 voorziet, in de rechtsvordering die de verzoeksters hebben ingesteld voor de arbeidsrechtbank, een inmenging vormt die de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in samenhang gelezen met de artikelen 6.1 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag, doordat de bepalingen waaraan aldus terugwerkende kracht wordt verleend, op die manier reglementaire bepalingen vervangen waarvan de toepassing het voorwerp vormde van rechtsvorderingen.

B.4. Het enkele feit dat een wetsbepaling met terugwerkende kracht implicaties heeft voor hangende geschillen, betekent niet dat de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie geschonden zouden zijn doordat afbreuk zou worden gedaan aan de jurisdictionele waarborgen die aan alle burgers worden geboden.

B.5. De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat die handeling wordt verricht.

De terugwerkende kracht kan enkel worden verantwoord wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang, zoals de goede werking of de continuïteit van de openbare dienst. Indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot gevolg heeft dat de afloop van een of meer gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat rechtscolleges verhinderd worden zich uit te spreken over een

rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang een verantwoording bieden voor dat optreden van de wetgever, dat ten nadele van een categorie van burgers inbreuk maakt op de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.

B.6. In de memorie van toelichting wordt de bedoeling van het bestreden decreet als volgt weergegeven :

« De bepalingen van dit decreet hebben tot doel een einde te maken aan de huidige blokkering van meer dan 400 pensioendossiers van leden van het administratief en arbeiderspersoneel van de onderwijsinstellingen van de Franse Gemeenschap. De pensioendossiers werden geblokkeerd wegens de moeilijkheid twee teksten met elkaar te combineren, namelijk de tekst die de bezoldigingsregeling vastlegt en de tekst die de weddeschalen van die twee personeelscategorieën vaststelt.

In 1995 heeft de Regering immers de wedde van die laatste personeelscategorieën willen gelijkstellen met de wedde van de ambtenaren van het Ministerie van de Franse Gemeenschap, omdat er praktisch gezien grote gelijkenissen waren wat opdrachten en ambten betreft.

Daartoe heeft de Regering zich bij het redigeren van het besluit dat de weddeschalen vaststelt, geconformeerd aan de mechanismen van geldelijke opklimming van de ambtenaren van het Ministerie, waarvan de opvatting berust op het begrip 'niveau-anciënniteit'.

Dat begrip komt echter niet voor in de teksten die betrekking hebben op het personeel dat in de onderwijsinstellingen werkt. Dat zal worden opgemerkt door het Rekenhof op het ogenblik dat leden van het betrokken personeel op pensioen worden gesteld, waarbij het Rekenhof heeft beslist dat hun dossiers geblokkeerd zouden worden zolang het reglementair probleem niet zou zijn opgelost.

Het doel van deze tekst bestaat dan ook erin de bezoldigingsregeling van 1 december 1970 te wijzigen en ze aan te passen aan het mechanisme van geldelijke opklimming per ambtengroep dat vervat is in het besluit van de Regering van 15 maart 1995 tot vaststelling van de weddeschalen voor het administratief en arbeiderspersoneel van de onderwijsinstellingen van de Franse Gemeenschap.

Zo worden drie ambtengroepen vastgelegd, waaraan telkens een weddeschalengroep is verbonden; die drie groepen stemmen overeen met de verschillende niveaus van de equivalente ambten bij het Ministerie van de Franse Gemeenschap.

[...]

Ten slotte moet worden opgemerkt dat het geheel van de ingevoerde mechanismen slechts een officiële bekrachtiging is, binnen de bezoldigingsregeling, van de concrete toepassing die krachtens een ministeriële beslissing aan de voormelde teksten werd gegeven, teneinde de bezoldigingsregeling een duidelijke juridische grondslag te geven.

Bovendien is het onontbeerlijk, zoals de Raad van State heeft aangenomen, dat de tekst uitwerking heeft vanaf 1 januari 1996, omdat vanaf die datum de weddeschalengroepen toepasselijk zijn gemaakt; bovendien kunnen de pensioendossiers van de betrokken personeelsleden pas door het Rekenhof worden gedeblokkeerd indien wordt aangegeven dat de wijze van toepassing van het besluit van de Regering van 15 maart 1995 (de wijze waarop men dat besluit concreet heeft toegepast) teruggaat tot de oorspronkelijke datum van toepassing ervan. » (*Parl. St.*, Parlement van de Franse Gemeenschap, 2001-2002, nr. 288/1, pp. 2 en 3)

De verantwoording voor de terugwerkende kracht die op die manier in de memorie van toelichting werd gegeven, gebeurde naar aanleiding van de opmerking van de afdeling wetgeving van de Raad van State, waaraan het voorontwerp van decreet werd voorgelegd :

« Volgens de verschillende documenten die als bijlage bij de adviesaanvraag zijn gevoegd, is de terugwerkende kracht van het ontwerp-decreet onontbeerlijk om tegemoet te komen aan de opmerkingen van het Rekenhof, dat vraagt de bezoldigingsregeling van het personeel aan te passen om het begrip ‘niveau-anciënniteit’ in te voeren en de berekeningswijze van die anciënniteit te verduidelijken. Volgens de memorie van toelichting heeft het Rekenhof immers 400 pensioendossiers geblokkeerd (940 dossiers volgens het Rekenhof (158ste boek van het Rekenhof (deel 1)), p. 207).

Die personen hebben het voordeel genoten van het stelsel waarin het voorliggende ontwerp voorziet, krachtens een beslissing van de Minister-President van de Franse Gemeenschap van 2 februari 1996.

In de memorie van toelichting moet de terugwerkende kracht worden verantwoord. » (*ibid.*, p. 10)

B.7. Er wordt dus aangegeven dat de bepalingen van het bestreden decreet ertoe strekken het probleem op te lossen van de toepassing van de bezoldigingsmaatregelen waarin het voormelde besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 15 maart 1995 voorziet, dat het Rekenhof ertoe had gebracht zijn goedkeuring te weigeren bij het onderzoek van honderden pensioendossiers van personeelsleden. De terugwerkende kracht wordt te dezen verantwoord vanuit de bekommernis, rekening houdend met het standpunt van het Rekenhof, de datum van inwerkingtreding van de voormelde bezoldigingsmaatregelen (1 januari 1996) te laten samenvallen met die van de maatregelen die bestemd zijn om de regelmatige toepassing ervan mogelijk te maken.

B.8. Wellicht dient de vraag te worden gesteld of het niet onevenredig was een dergelijke maatregel in een wetsnorm te gieten terwijl de bepaling die daarbij gewijzigd wordt een

reglementair besluit is. De decreetgever kon echter ervan uitgaan dat zijn optreden, wegens de omstandigheden die een verbetering van de toepasselijke regelgeving noodzakelijk maakten, niet kon worden beschouwd als een handelwijze die tot doel had rechtzoekenden de jurisdictionele bescherming te ontnemen die zij moeten krijgen tegen het misbruik van terugwerkende kracht.

B.9. In het middel worden uit de internationale rechtsbepalingen die erin worden aangevoerd, geen andere argumenten afgeleid dan die waarop is geantwoord.

B.10. Het middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 3 maart 2004.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior